

381 A bíróság a felajánlott óvadék letételét nem engedélyezheti és a terhelt előzetes letartóztatását nem szüntetheti meg, ha az előzetes letartóztatás fenntartásának oka — szökés, elrejtőzés veszélye — változatlanul fennáll és sem az óvadék letétele, sem a lakhelyelhagyási tilalom elrendelése nem biztosítja a vádlottnak az eljárási cselekményeknél való megjelenését [Be. 129.§ (2) bek. b) pont, Be. 147.§ (1) bek.]

A főügyészség a 2003. év november hó 3. napján kelt vádiratával V. M. I. r. nem magyar állampolgár vádlottal szemben 1 rb., a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerrel visszaélés büntette, 1 rb., a Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző lőfegyverrel és lőszerrel visszaélés büntette és 3 rb., a Btk. 274.§. (1) bekezdésének b) és c) pontjaiba ütköző közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vádat.

A vádirat benyújtását követően az elsőfokú bíróság a 2003. év november hó 18. napján kelt végzésével, amely az ítéltő- tábla 2004. év január hó 13. napján kelt határozata folytán emelkedett jogerőre, az I. r. vádlott előzetes letartóztatását a Be. 129.§ (2) bekezdés b) pontjában irt okból, a szökés és elrejtőzés veszélyére hivatkozással az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig fenntartotta.

Az I. r. vádlott óvadék elfogadására irányuló indítványát az elsőfokú bíróság a 2004. év július hó 20. napján jogerőre emelkedett végzésével elutasította. V. M. I. r. vádlott védője 2004. év szeptember hó 28. napján újabb óvadék elfogadására irányuló indítványt terjesztett elő, hivatkozva arra, hogy az I. r. vádlott személyi körülményei lényegesen megváltoztak az előző óvadéket elutasító határozat meghozatala óta.

Az elsőfokú bíróság az óvadék felajánlása tárgyában ülést tartott, meghallgatta az I. r. vádlottat és M. M. felajánlót, aki úgy nyilatkozott, hogy húszezer eurót vagy 5 millió forint óvadéket ajánl fel az I. r. vádlott előzetes letartóztatásának óvadék ellenében történő megszüntetése érdekében.

Az elsőfokú bíróság a 2004. év november hó 3. napján kelt végzésével az I. r. vádlott és védője által előterjesztett óvadék felajánlására vonatkozó indítványát elfogadta, az óvadék összegét 8 millió forintban állapította meg és az I. r. vádlott előzetes letartóztatását megszüntette. Egyben az I. r. vádlottal szemben az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetéséig lakhelyelhagyási tilalmat rendelt el, mely szerint Budapest területét az I. r. vádlott nem hagyhatja el, és a B. Rendőrfőkapitányság kerületi rendőrkapitányságán hetenként ellenőrzés céljából köteles megjelenni.

Az elsőfokú bíróság végzése ellen az ügyész fellebbezett az előzetes letartóztatás megszüntetése miatt.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta és indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az óvadék elfogadására irányuló indítványt utasítsa el, és az I. r. vádlott előzetes letartóztatását ne szüntesse meg.

Az ügyészi fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság megvizsgálta az I. r. vádlott és védője által előterjesztett indítványt és megállapította, hogy az óvadék felajánlásának törvényes akadálya a Be. 147.§ (1) bekezdése értelmében nincs, a vádlott előzetes letartóztatásának elrendelésére és fenntartására a Be. 129.§ (2) bekezdés b) pontja alapján került sor, lakhatása megoldódott, munkalehetősége biztosított, így az I. r. vádlott jelenléte az eljárás során biztosított lesz.

Az előzetes letartóztatás további fenntartása szükségtelen. Ezért a 8 millió forint óvadék letétele ellenében az I. r. vádlott szabadlábra helyezését rendelte el a Be. 147.§ (1) és (4) bekezdése alapján.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságjogi indokaival nem értett egyet.

Az elsőfokú bíróság az előzetes letartóztatás megszüntetésekor figyelmen kívül hagyta, hogy a vádlottal szemben az ügyészség 6 rb. bűncselekmény miatt emelt vádat, amelyek közül a je-

jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés törvényi büntetési tétele 5 évtől 15 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztés.

A vádirati tényállás szerint 2002 januárjától Budapesten négy társának 30—40—50--60 alkalommal legalább 58,4-62,65 g jelentős mennyiségű heroint értékesített, és a lefoglalt 2764,34-2768,59 g heroint, 49,24 g heroint, 584,96 g delta—9—THC-t értékesítés céljából tartott magánál.

A lefoglalt mennyiségből a heroin önmagában is meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát.

Az I. r. vádlott terhére rótt kábítószerrel visszaélés büntette olyan jelentős tárgyi súlyú bűncselekmény, amelynek alapján a várható büntetés súlyosságára figyelemmel alaposan feltehető, hogy az I. r. vádlott a szabadlábra kerülése esetén megszökne vagy elrejtőzne.

Az elsőfokú bíróság nem hagyhatta volna figyelmen kívül azt a tényt sem, hogy V. M. I. r. vádlott hamisított közokirat felhasználásával jött Magyarországra és a személyazonosságát csak az Interpol közreműködésével tudta megállapítani a hatóság.

Az I. r. vádlott ellen a hazájában emberölés büntette miatt a hatóságok elfogatóparancsot bocsátottak ki, melynek alapján az elsőfokú bíróság a 2003. év június hó 26. napján kelt végzésével — a jelen büntetőeljárás befejezése utáni időtől — elrendelte az I. r. vádlott ideiglenes kiadatási letartóztatását.

Az óvadék letételének engedélyezésekor először azt kell vizsgálni, hogy az előzetes letartóztatás különös okai közül a Be. 129. § (2) bekezdés b) pontjában meghatározott okok fennállnak-e. Ezen túlmenően nem lehet figyelmen kívül hagyni, hanem fel kell tární, hogy a vádlott a büntetőeljárás megindítását követően milyen körülmények között került kézre. Kivonta-e magát az ellene indított büntetőeljárás hatálya alól; folyik-e ellene akár Magyarországon, akár más országban büntetőeljárás és a bűncselekmény milyen tárgyi súlyú.

A fenti körülmények gondos mérlegelésével lehet megalapozottan állást foglalni arról, hogy a bíróság a terhelt előzetes letartóztatását megszünteti-e — az óvadék letételét engedélyezi —, mert a terhelt megjelenését az óvadék letétele valószínűvé teszi.

Az ítéletábra mindezek alapján az elsőfokú bíróság végzését a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, az I. r. vádlott és védője által előterjesztett óvadék elfogadása iránti indítványukat elutasította. Álláspontja szerint az előzetes letartóztatás fenntartásának oka, a Be. 129. § (2) bekezdés b) pontja jelenleg is fennáll, nincs olyan magas összeg, amely az életfogytig is tartható szabadságvesztés mellett a vádlott eljárási cselekményeknél történő megjelenését biztosítaná.

A szökés és elrejtőzés veszélye változatlan, így az óvadék letétele, de a lakhelyelhagyási tilalom elrendelése sem kellő biztosíték arra, hogy a vádlott az eljárási cselekményeknél megjelenjen.

(Fővárosi Ítéletábra 3. Bf 1943/2004. sz.)